

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Rechtbank's Gravenhage, wydanego dnia 22 kwietnia 2004 r., w sprawie Nederlandse Vereniging Diervoederindustrie Nevedi przeciwko Productschap Diervoeder

(Sprawa C-194/04)

(2004/C 179/07)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Rechtbank 's Gravenhage (Królestwo Niderlandów) wydanego dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie Nederlandse Vereniging Diervoederindustrie Nevedi przeciwko Productschap Diervoeder, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 27 kwietnia 2004 r.

Rechtbank's Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 1 ust. 1 lit. b dyrektywy 2002/2⁽¹⁾ i/lub art. 1 ust. 4 dyrektywy 2002/2, w zakresie w jakim zmieniają art. 5c ust. 2 lit. a dyrektywy 79/373, w ten sposób, że nakładają obowiązek określenia zawartości procentowych, są nieważne ze względu na
 - a) brak podstawy prawnej w art. 152 ust. 4 lit. b Traktatu o WE,
 - b) naruszenie podstawowych praw obywatelskich, jak prawo własności i prawo do swobodnego wykonywania zawodu,
 - c) naruszenie zasady proporcjonalności?
2. Czy w przypadku zaistnienia przesłanek, przy spełnieniu których sąd krajowy Państwa Członkowskiego jest uprawniony do zawieszenia stosowania zaskarżonego aktu instytucji wspólnot, a w szczególności przesłanki polegającej na przedłożeniu Trybunałowi Sprawiedliwości przez sąd krajowy Państwa Członkowskiego pytania o ważność tego zaskarżonego aktu, właściwe organy pozostałych Państw Członkowskich są wówczas, bez działania sądu uprawnione do zawieszenia stosowania zaskarżonego aktu dopóki Trybunał Sprawiedliwości nie rozstrzygnie o jego ważności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 23.

Skarga wniesiona dnia 29 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-195/04)

(2004/C 179/08)

Dnia 29 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Finlandii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez K. Wiednera i M. Huttunena, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Finlandii naruszyła zobowiązania wynikające z art. 28 TWE, ponieważ Senaatti-kiinteistö (państwowa administracja nieruchomości) naruszyła przy nabyciu wyposażenia kuchni zakładowej fundamentalne zasady Traktatu o WE, a w szczególności zasadę niedyskryminacji, w zakres której wchodzi obowiązek zachowania przejrzystości,
2. obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pomimo faktu, że dyrektywy wspólnotowe dotyczące zamówień publicznych nie znajdują zastosowania przy zamówieniach, których wartość nie przekracza określonej dla stosowania dyrektyw wartości progowej, należy przestrzegać fundamentalne zasady Traktatu o WE, a w szczególności zasadę niedyskryminacji, zawierającą obowiązek zachowania przejrzystości.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, nawet w przypadkach, w których pewne zamówienia publiczne są wyłączone z zakresu stosowania dyrektyw dotyczących zamówień, udzielające zamówień podmioty publiczne, które zawierają umowy w tym zakresie, muszą mimo to przestrzegać fundamentalne zasady Traktatu o WE. Nawet jeśli prawodawca wspólnotowy uznał, że szczególne procedury określone w dyrektywach dotyczących zamówień publicznych nie znajdują zastosowania w przypadku tych zamówień publicznych, które nie przekroczyły określonej w tych przepisach wartości progowej, to nie oznacza to w żadnym wypadku, że zamówienia te miałyby być wyłączone z zakresu stosowania zasad prawa wspólnotowego.

Z orzecznictwa wynika jednoznacznie, że zamówienia powinny być w odpowiednim stopniu publicznie dostępne i że należy przestrzegać obowiązku zachowania przejrzystości również w przypadku tych zamówień, których wartość nie przekracza wartości progowej określonej jako przesłanka stosowania dyrektyw wspólnotowych dotyczących zamówień.

Skarga wniesiona dnia 4 maja 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-199/04)

(2004/C 179/09)

Dnia 4 maja 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Claire-Francoise Durand i Florence Simonetti, działające w charakterze pełnomocników oraz Anneli Howard, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii nie podjęło wszystkich środków koniecznych do zapewnienia pełnej i właściwej transpozycji art. 2, 3, 4, 5, 6, 8 i 9 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r.⁽²⁾
2. obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Bezspornym jest, iż Zjednoczone Królestwo przyjęło wymagane akty prawne w celu transpozycji dyrektywy nr 85/337, jak również zmian wniesionych dyrektywą nr 97/11. Niniejsza skarga dotyczy sposobu, w jaki władze Zjednoczonego Królestwa dokonały wykładni i stosowały wyżej wymienione przepisy, który według Komisji, nie zapewnia właściwej i pełnej transpozycji Dyrektywy zarówno w jej pierwotnej, jak i zmienionej wersji.

W niniejszej skardze Komisja podnosi następujące dwa główne zarzuty:

- a) przyjęcie przez brytyjskie władze krajowego kryterium „material change of use” (istotna zmiana stosowania) w odniesieniu do procedury wydania zezwolenia na inwestycję, w połączeniu z wąskim rozumieniem słowa „projekt”, prowadzi do wyłączenia pewnych przedsięwzięć oraz zmian istniejących już przedsięwzięciach z prawnych ram wspomnianej dyrektywy, w wyniku czego, w tego typu projektach procedury oceny wpływu na środowisko nie mogą być stosowane; oraz
- b) rząd Zjednoczonego Królestwa nie przewidział właściwych mechanizmów kontroli planowania przestrzennego i zanieczyszczenia środowiska niezbędnych do wywiązania się z obowiązków nałożonych przez art. 3 i art. 8 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, 5.7.1985, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, 14.3.1997, str. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie orzeczenia Hof van Beroep Antwerpen z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie Państwo Belgijskie – Ministerie van Financiën przeciwko N. V. Molenbergnatie

(Sprawa C-201/04)

(2004/C 179/10)

Dnia 5 maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie orzeczenia Hof van Beroep Antwerpen, wydanego dnia 27 kwietnia 2004 r., w sprawie Państwo Belgijskie – Ministerie van Financiën przeciwko N. V. Molenbergnatie.

Hof van Beroep Antwerpen zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 217 – 232 Wspólnotowego Kodeksu Celnego (rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/921⁽¹⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celný, tzn. postanowienia tytułu VII (Dług celny) rozdział 3 (Pokrycie kwoty długu celnego), przy czym rozdział 3 składa się z sekcji 1 (Zaksięgowanie i podanie do wiadomości dłużnika kwoty należności – art. 217 do 221) i sekcji 2 (Terminy i sposoby uiszczania należności – art. 222 do 232), stosuje się do pokrycia kwoty długu celnego, który wprawdzie powstał przed 1 stycznia 1994 r., ale którego zaczęto dochodzić dopiero po 1 stycznia 1994 r.?
2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: Czy powiadomienia, o którym mowa w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, należy dokonać zawsze po zaksięgowaniu kwoty długu celnego, albo mówiąc inaczej, czy powiadomienie, o którym mowa w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, musi być zawsze poprzedzone zaksięgowaniem kwoty długu celnego?
3. Czy nieterminowe powiadomienie dłużnika o kwocie długu celnego, tzn. powiadomienie dokonane po upływie trzyletniego terminu przewidzianego w pierwotnej wersji art. 221 ust. 3 Wspólnotowego Kodeksu Celnego (obowiązującego do jego zastąpienia [ze skutkiem od dnia 19 grudnia 2000 r.] przez art. 1 pkt 17 rozporządzenia nr 2700/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r.), chociaż organy celne mogły bez przeszkód określić dokładną kwotę opłat prawnie należnych w ciągu tego trzyletniego terminu, prowadzi do niemożliwości dochodzenia przedmiotowego długu celnego, czy też do wygaśnięcia przedmiotowego długu celnego lub do jakiegoś innego skutku prawnego?
4. Czy Państwa Członkowskie muszą ustalić, w jaki sposób należy dokonać powiadomienia dłużnika o kwocie długu celnego, o którym to powiadomieniu jest mowa w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego?

W wypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: Czy Państwo Członkowskie, które nie ustaliło, w jaki sposób należy dokonać powiadomienia dłużnika o kwocie długu celnego, o którym to powiadomieniu jest mowa w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, może utrzymywać, że każdy dowolny dokument, w którym wymieniona jest kwota długu celnego i który przekazany zostanie do wiadomości dłużnika (po zaksięgowaniu), należy uważać za powiadomienie dłużnika o kwocie długu celnego, o którym to powiadomieniu jest mowa w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, również wtedy, gdy dokument ten ani nie zawiera odesłania do art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, ani też nie informuje, że chodzi o powiadomienie dłużnika o kwocie długu celnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1–50.